

Beszámoló

Maksa

Szent András havának 14. Napján a kontyos, kendős őszanyó megharagudott az Óriáspince-tető völgyében lakó csintalan manókra, akik összepiszkolták kis ruhájukat. Úgy döntött, ha ők nem mossák ki a ruhájukat, ő vizet forral és kimossa helyettük. Behevítette kályháját és rá helyezett egy nagy fazék vizet. A melegben elkapta az álom és a kályháján felejtette a forró vizet, amely csak tovább forrót. Így hatalmas köd ereszkedett az Óriáspince-tető lábánál elhelyezkedő falura. Sűrű köd volt azon a reggelen, de ez nem vette el senki kedvét, és mindenki csillogó szemekkel várta, hogy elindulhasson a felfedező úton.

Kicsi és nagy megtalálta a neki megfelelő helyet és a legfontosabb, olyan útitársat választott magának, akire egész úton nagyon vigyázott. Volt nagy öröm, amikor a kis felfedezők rábukkantak arra a varázslatos gombra, amely a szék hátát irányította.

„Nagyon jól éreztem magam az utazás során, mert az autóbuszon a szék hátát hátra tudtam engedni.” (Bíró János Botond -9 éves)

Az izgalom hatására egy kicsit a lelkes társaság elszomorodott, amikor látták, hogy néhány társuk a kanyargós út hatására rosszul érezte magát. Akadt azonban olyan gyerek is, akinek a legnagyobb örömet a „kacskaringós út” jelentette.

„A legjobban a kacskaringós út tetszett, mert volt köves út is, meg sima út is.” (Bódi Zsigmond- Hatod)

Az első megálló Miklósváron volt, ahol a csipet-csapat már tovább nem bírta az éhséget, és kistáskájából elővette a finomságát. Senki nem törődött a járókelőkkel, hanem boldogan fogyasztotta a tízóraját. A pihenő alatt a kis felfedezők azt is felfedezték, hogy a közelben van egy kastély. Egy kedves helybeli hölgy be is engedett a kastély területére, ahol éppen munkálatok zajlottak, és elmondta, hogy valójában egy vadászház, ahol régen a vadászok mulatoztak. Azt is megtudtuk, hogy nagyon régen épült épületet tekinthettünk meg. Falai nagyon sok ember életét mentette meg, még a tatárjárás idején.

Őszanyó nagyon elbóbiskolt azon a reggelen, még Erdővidéket is elérte az általa forralt víz sűrű „ködje”. A lelkes csapat ezzel nem törődve folytatta az útját. Utazás közben volt, aki álomba szenderült, volt aki azonban lelkesen énekelt.

A következő megállónk a „Köpec-Barót” útkereszteződésben levő „Csonka kard” (Véczeri Emlékmű). Megismerhették a gyerekek, azt a történetet, amely megőrizte a köpeci lakosok múltját.

Útunkat folytatva, megszomjaztunk, ezért megálltunk Erdővidék egyik híres falujában, ahol a „*rézbelűek laknak*”. Nagy örömmel fogadott bennünket Bibarcfalva öreg lelkésze, Székely Lajos. Ő mutatta be azt a csodálatos református templomot, ahová a bibarcfalviak büszkén járnak. Helyi vállalkozók segítségével varázslatos kézzel faragott bútortekintettünk meg. A templom egyik falán egy régi, de mégis mesebeli felfestést figyelhettünk meg. A királyok és udvarhölgyeik rövid történetét is elmesélte a tiszteletes úr:

„... ha a király fejében tetűt talált az udvarhölgy teljes falvakat is adott jutalmul a király.

Kis időt maradhattunk Bibarcfalván, folytatni kellett az útunkat, mert nagyon várt bennünket a kisbaconi molnár. Nagy öröm ért bennünket, amikor beértünk Kisbaconba. Fáradtan ugyan, de annál nagyobb örömmel várt bennünket Elek apó. Ekkor döbbsentünk rá, amikor megláttuk a pihenő apót, hogy megérkeztünk útunk főállomásához, Kisbaconba. Meglepetésben is volt részünk, mert őszanyó a szundikálásból fölébredt és levette a kályhájáról a fővő vizet. Így a sűrű köd is tovaszállt és a mosolygós nap sugarai kísérték útunkon tovább.

Ahogy közeledtünk Keresztes Etelka néni otthonához hatalmas meglepetésben volt részünk, hallhattuk, hogy működik a vízimalom. A kis csengő hangját is meghallhattuk, ami valójában azt jelezte, hogy a garatban nincs már több gabona, újra kell tölteni.

A csengő nem csak jelzést adott, hanem bennünket vissza varázsolt a múltba és betekintést nyerhettünk nagyszüleink, dédszüleink életébe. Etelka néni még azt is elmesélte, hogy ő diák korában pala táblára vetette a betűit és tanult meg számolni.

Keresztes Domi a helyi molnár bemutatta, hogyan kell finom lisztet őrölni, és azt is elmondta, hogy a víznél hatalmasabb úr nem létezik abban a malomban.

A malomnak nincsen köve, mégis lisztet jár... zendült fel az ének. S éneklés közben megtekintettük a hatalmas malomköveket.

Nem csak a gyerekek voltak kíváncsiak Etelka néni otthonára, történetére, hanem a falu kiscicái is odajöttek. Nagyon örült a lelkes csapat, ki is fejezték örömüket egy-egy szoros öleléssel. Hálánkat kifejezve folytattuk útunkat.

„Nekem azért tetszett Benedek Elek háza, mert sok könyvet láttam. Nagyon tetszett az íróasztala és amikor a néni elmesélte Benedek Elek életét, nekem az nagyon tetszett. És az udvaron az a csomó fa is tetszett, mert olyan volt, mint egy erdő. Elek apó háza olyan volt, mint egy kastély.” (Györgyi Hajnal Csillag- III. osztályos tanuló)

Miután betekintést nyertünk Elek apó életébe, a kis csapat úgy határozott, hogy felkeresi az örök otthonát is. Közös imátkozással emlékeztünk a híres mesemondóra, Benedek Elekre.

Búcsúzóul zendült fel az ének, hangos lett ezáltal a kisbaconi temető:

„A szeretet nem fogy el sosem...”

Szomorúan ültünk fel az autóbuszra, „véget ért a kirándulás, megyünk haza” búslakodott a kiscsapat. A Morgó hegynek, Hatod kacsaringós kanyaraiban felelevenítettük „Uzonka és Bacon” legendáját. Emlékeztünkbe véstük ezáltal, hogy Uzonka könnyei milyen hatalmas erővel bírnak. S ezért őrzik olyan erősen a helybeliek azt a csodálatos erővel bíró vizet, Uzonkafürdőn.

Lassan közeledtünk otthonunkoz. Azonban egy éles kanyart elfelejtettünk bevenni, azt hitte a kiscsapat, hogy eltévedtünk. Közben ők nem sejtették azt, hogy a kirándulás Kisbaconban még nem ért véget. Útunk következő megállója a híres Bertis Pub volt, ahol már vártak bennünket a kedves felszolgálók.

Terülj- terülj asztalkám... hangzott el , és már jóízűen falatozott a kis gyerekcsoport.

„Jól éreztem magam, mert nagy hamburgerek voltak.” (Pakulár Szabolcs)

„Azért éreztem jól magam, mert talpas pohárból ittunk.” (Molnár Andrea Beatrix)

A lakoma után mindenki mosolyogva foglalta el a helyét az autóbuszon. Alig várta a kis csapat, hogy újra láthassa imádott kis faluját. Rövid búcsú után mindenki hazatért otthonába, és pihente ki magát.

Hétfő reggel nagy volt az öröm, mert újra találkozhattak a cimborák. Hangos nevetéstől csengett az iskola hiszen nagy ajándékba volt része a maksai Orbán Balázs Általános Iskola diákjainak. Kicsi és nagy kirándulhatott, ismerhette meg Kovászna megye helyi vállalkozóit. A nagyok bebarangolhatták Kézdiszék nevezetes helyeit, míg a kicsik Erdővidék, a Barczaság féltve őrzött kincseit fedezhette fel. S ezt Önöknek köszönhetjük, akik támogattak, egy olyan települést, gyerek közösséget, akik talán most először hagyhatták el falujuk határát. Köszönünk Önöknek mindent, hiszen Önök nélkül nem tudtunk volna ilyen nagy örömet szerezni.

Tisztelettel,
Török Timea-Tünde
Gajdó Eszter
Florea Zenóbia